

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Bf.15/2024/34.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, a 2024. december 4. napján megtartott fellebbviteli tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt Terhelt vádlott ellen indított büntetőügyben a Balassagyarmati Törvényszék 2023. szeptember 20. napján kihirdetett 3.B.168/2022/59. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott által a 2021. szeptember 17. napjától 2022. március 20. napjáig előzetes fogvatartásban, 2022. március 21. napjától 2022. március 25. napjáig bűnügyi felügyeletben, majd 2022. március 26. napjától 2023. szeptember 20. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt számítja be a szabadságvesztés tartamába.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének a kihirdetésétől 2024. április 3. napjáig letartóztatásban, majd 2024. április 4. napjától a mai napig bűnügyi felügyeletben töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítani rendeli akként, hogy a beszámításnál egynapi szabadságvesztésnek 4 (négy) nap bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 299.856 (kétszázkilencvenkilencezer-nyolcszázötvenhat) forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

[1] A Balassagyarmati Törvényszék a 2023. szeptember 20. napján kihirdetett 3.B.168/2022/59. számú ítéletével Terhelt vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 160. § (1)

bekezdésébe ütköző emberölés büntettének kísérletében és 2 rendbeli, a Btk. 371. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő rongálás vétségében, ezért – halmazati

büntetésül – 7 év 4 hónap szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozata börtön, valamint, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A vádlott által előzetes fogvatartásban és bűnügyi felügyeletben töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámítani rendelte. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakról, valamint kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 1.067.397 forint bűnügyi költség megfizetésére.

[2] A tárgyaláson az ügyész a nyilatkozattételre három munkanapot tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül az ítéletet tudomásul vette. A védő a rongálási cselekmények tekintetében tudomásul vette az ítéletet, az emberölés büntettének kísérlete vonatkozásában teljes körű fellebbezést jelentett be, elsődlegesen felmentésért, másodsorban enyhítésért. A vádlott elsősorban felmentésért, másodsorban enyhítésért fellebbezett.

[3] A védő a Fővárosi Ítéltáblánál előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ügyben tartson tárgyalást és újabb igazságügyi szakértőt rendeljen ki. Kifejtette azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság hibás következtetés alapján vetette el az integratív tudatzavar lehetőségét. Megjegyezte, hogy az eljáró bíró egy szakkérdésben nem foglalhatott volna állást. Ezért az Egészségügyi Tudományos Tanács kirendelését és szakvéleményének beszerzését indítványozta. A védő beadványában felsorolta azokat az elsőfokú ítéletben írt, általa tévesnek tartott megállapításokat, amelyek a védencére nézve kedvezőtlen szakértői vélemények elfogadásához, és ezen keresztül bűnösségének megállapításához vezettek. Így elsőként arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság megállapításával szemben az a logikus következtetés, hogy a vádlott és a sértett a bűncselekmény helyszínén véletlenül találkoztak, mert a vádlott a bíróság épületének elhagyását követően már nem tudhatta, hogy onnan a sértett és ügyvédje mikor fognak kijönni. A védői álláspont szerint a gyanúsítás szövege és az őrizetbe vételi határozat szövege vezethette a gyanúsítottat arra, hogy a nyomozás során tett vallomásaiban tervezett, szándékos találkozásról nyilatkozott.

[4] Kifejtette a védő, hogy tévesen vetette el az elsőfokú bíróság a vádlott tudatzavart állapotban történő elkövetésének lehetőségét azon az alapon, hogy minderre emlékezett a cselekménye után. Álláspontja szerint a sértett felelősségelhárító magatartása, és az ügyvédnek a polgári peres eljárásban kifejtett személyeskedése, továbbá a megrekedt gyászfolyamat együttes hatása miatt kapcsolta össze a vádlott a gyermeke halálát a doktornő személyével, és jött létre az tudatbeszűkültség állapot, amely a cselekményéhez vezetett. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság által megjelölt okok, így a vádlotti emlékezés az ölési szándékra, a szúrások lehetséges számára nem zárják ki a tudatzavar lehetőségét, mert az elme tisztulása egy pillanat alatt megtörténhet. Utalt továbbá arra, hogy a vádlott külső személy felszólítására hagyta abba a cselekményét.

[5] A védői álláspont szerint a szakértői vélemények között lényeges fel nem oldott ellentétek vannak az exploráció kiemelt jelentősége, a hosszmetzeti képalkotás fontossága, az alváshiány megállapítása és jelentőségének értékelése, a gyászfolyamat értékelése és hatása a cselekményre, a nárcisztikus jellem fennállása és jelentősége, továbbá a kóros motiváció fennállása tekintetében. Ezért lényegesnek tartotta olyan szakértő bevonását, aki mindkét oldal véleményét ismeri, mert az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás alapján a kóros elmeállapot tekintetében nem lehet megnyugtatóan állást foglalni.

[6] A védő az enyhítésre irányuló fellebbezési indítványának alátámasztásaként utalt arra, hogy védence javára rendkívül sok méltányolható körülmény állapítható meg, így elsősorban az a személyes tragédia, ami a cselekmény elkövetéséhez vezetett. Egy eddig fedhetetlen életvezetésű ember első jogsértése történt, amely kísérleti stádiuma miatt lehetőséget ad a kétszeres enyhítés alkalmazására.

[7] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.767/2022/17. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, az élet elleni bűncselekmény vonatkozásában a tárgyalási szakban előterjesztett büntethetőséget kizáró okra hivatkozó védekezést nem fogadta el, mert azt az egyenként és összességükben megvizsgált bizonyítékok kétséget kizáróan cáfolták. Ezért a magánszakértői vélemény megállapításait helytálló mérlegeléssel vetette el. A történeti tényállás megállapítása a vádlott nyomozati szakban tett vallomásai, a sértett és további tanúk vallomásai, valamint igazságügyi szakértői megállapítások alapján történt. A másodfokú ügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság bűnösségre vont következtetése okszerű, a tényállás megalapozott, a törvényszék indokolási kötelezettségét is teljesítette. Indítványozta azonban az ítélet jogi indokolásának pontosítását azzal, hogy az eset összes körülményei alapján a vádlott terhére az emberölés büntettének kísérletében egyenes szándék állapítható meg. Ezzel összefüggésben kiemelte, hogy a hasi szúrást követő, közepesnél nem nagyobb erejű szúrások a sértett fekvő, védekezésre kevésbé alkalmas helyzetében a felső testére, köztudomásúan életfontosságú szervek felé irányultak. A szúrások nagy száma kitartó szándékára utalt, továbbá a tevékenységével a vádlott csak akkor hagyott fel, amikor a sértett segélykiáltására egy járókelő felelősségre vonta. Ő tehát nem csupán belenyugodott a vádbeli magatartása lehetséges következményeibe, hanem azt kifejezetten kívánva cselekedett. Utalt továbbá a fellebbviteli főügyészség arra, hogy az élet elleni bűncselekmény tárgyi súlyára, valamint a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményekre figyelemmel a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítése ellenkezne a büntetési célokkal. Ezért arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Balassagyarmati Törvényszék ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[8] A védő a tárgyaláson megtartott perbeszédében összefoglalta, hogy álláspontja szerint mely történések vezettek oda, hogy a vádlott élet elleni bűncselekményt követett el. Ennek során kitért arra, hogy egy hibás fogorvosi kezelés miatt a bűvár tevékenység végzésére használhatatlanná lett a fogazata, elveszítette a munkahelyét, a kevésbé jól fizetett munkák végzése miatt több állást kellett vállalni, amelyek idővesztéseget, fáradságot, és azt eredményezték, hogy kevesebb időt tölthetett a családjával és a gyermekével. A gyermeke 2009-ben szenvedett agykárosodással járó balesetet és 2020. július 27-én halt meg. Ebben a gyászidőszakban folyt a polgári peres eljárás, amelyben a sértett nem ismerte el a

felelősségét, és az ügyvéd igen kifogásolható magatartást tanúsított a gyermek halálával kapcsolatos személyeskedő kérdések formájában. A vádlott tudatában tehát így kapcsolódott össze a sértett személye az előzményekkel. A védői álláspont szerint az ellenőrző szakértői véleményt nincs értelme vitatni, azonban az is említi a tudatbeszűkült állapotot. Csupán utalni kívánt védő arra, hogy az integratív tudatzavar néhány másodpercig is tarthat, így azt nagyon nehéz megállapítani. Fenntartotta azon álláspontját, hogy nagyon nehéz meghatározni, hogy a vádlott közvetlenül a cselekmény elkövetését követően mire emlékezhetett, de ez lényeges körülmény volt a beszámítási képesség vizsgálata során. Mire a gyanúsított vallomását megtette a vádlott, addigra már ismerte a gyanúsítás szövegét, az őrizetbe vételi határozat szövegét, tehát nem könnyű megállapítani, hogy mi az, amire emlékszik és mi az, amit mondtak neki. A védő kifejtette, hogy a másodfokú bíróság részéről igazolva érzi azon álláspontját, hogy a vádlott beszámítási képességét illetően a szakkérdést nem a bírónak kell eldönteni.

[9] A védő az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezési indítványával kapcsolatban kitért arra, hogy védence 2021. szeptember 17. óta áll büntetőeljárás hatálya alatt. 2024. április 4. óta már nem előzetes fogvatartásban, hanem bűnügyi felügyelet alatt állt, és ennek ideje alatt lehetősége volt bizonyítani, hogy milyen ember. Egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, mely szerint a vádlott a bűncselekményt eshetőleges, nem pedig egyenes szándékkal követte el. A vádlott azonnal felhagyott a magatartásával, amikor a külső személy rászólt. Ez és a cselekmény utáni közömbössége is azt támasztja alá, hogy nem kívánta a sértett halálát, hanem csak belenyugodott abba az okfolyamatba, amit megkezdett. A védő jelentős enyhítő körülményként hivatkozott arra, hogy a cselekmény kísérleti stádiumban maradt, amely körülmény egyébként megnyitja a büntetékiszabás során a kétszeres enyhítés lehetőségét. Fenntartotta a védő azon álláspontját, hogy a vádlottnak és a sértettnek a bűncselekmény helyszínén való találkozása véletlenszerű, nem pedig előre megtervezett volt. Enyhítő körülményként utalt még védence eddigi kifogástalan életvitelére és egész életútjára a cselekmény elkövetéséig. Kitért arra, hogy a vádlott ipari bűvárként mintegy 6000 merülést hajtott végre, 1500 embert képzett ki, 5 ember életét mentette meg a munkája során különböző körülmények között. Utalt továbbá arra, hogy korábban fizikálisan teljesen egészséges védence a letartóztatás ideje alatt különböző krónikus betegségeken ment át, a fogvatartás nagyon megterhelő volt számára. A hivatkozott körülmények alapján a védő a védencével szemben kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

[10] A vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy még a mai napig nem tudta feldolgozni a történeteket. Értetlenül áll az esemény előtt maga és a családja is. Előadta, hogy a börtönlét ideje alatt betegségek alakultak ki nála, fizikailag teljesen lerobbant, miközben 52 éves koráig aktívan sportolt, versenyekre járt. Maga a cselekmény és az eljárás is nagyon megviselte mind szellemileg, mind fizikálisan. Kérte, hogy a másodfokú bíróság úgy szabja ki a büntetést, hogy minél kevesebb időt kelljen a büntetés-végrehajtási intézetben eltöltenie.

[11] A vádlotti és védői fellebbezés tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljes körű. Ebből következően a másodfokú bíróság a felülbírálat során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, továbbá az indokolás helyességét. A másodfokú bíróság

felülbírálat a Be. 590. § (4) bekezdése alapján nem érintette a vádlott terhére megállapított 2 rendbeli rongálás vétségét, mivel fellebbezést ezen bűncselekmények tekintetében nem jelentettek be.

[12] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Balassagyarmati Törvényszék eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta. Az elsőfokú bíróság a vádiratnak a bíróságra érkezését követően a törvényes határidőn belül előkészítő ülést tűzött ki, melyet – kívülálló okokból – többszöri halasztást követően lehetett megtartani. Az előkészítő ülésen a vádlott nem tett a váddal egyező beismerő nyilatkozatot, ezért a bíróság tárgyalást tűzött ki. A törvényszék az előkészítő ülés és tárgyalás során a vádlottal, a tanúkkal és a szakértőkkel szemben törvényes figyelmeztetéseket, kioktatásokat alkalmazott, és az ügy egyéb bizonyítékait is a jogszabályban előírt módon tette a bizonyítás anyagává. Megállapítható, hogy a bíróság a bizonyítás törvényességére vonatkozó rendelkezéseket megtartotta, az érdekeltek törvényes jogait gyakorolhatták, ezek gyakorlásában őket nem korlátozták. Összességében megállapítható, hogy a Balassagyarmati Törvényszék eljárása során nem követett el sem abszolút hatályú, sem relatív eljárási szabálysértést, amely az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezhetné. Az érdekeltek ilyenre nem is hivatkoztak.

[13] Az elsőfokú bíróság tárgyalása során igen alapos bizonyítási eljárást folytatott le. Ennek során minden szükséges és releváns bizonyítékot megvizsgált, azokat egyenként és összességükben megfelelően értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

[14] A vádlott a tárgyalás kezdeti szakaszában nem kívánt vallomást tenni, az elsőfokú bíróság a nyomozás során tett vallomásait olvasta fel. A tárgyalás későbbi szakaszában, a bizonyítási eljárás végén vallomást tett, melynek lényege szerint a cselekményre nem emlékszik, semmilyen emlékképe nincs magáról a tettről, arról, hogy hogyan jutott egyáltalán a cselekmény végrehajtásáig. Az első nyomozati vallomásában azonban beismerte a bűncselekmény elkövetését, beszámolt arról, hogy milyen testhelyzetben, hogyan szúrta meg a védekező, segítségért kiáltó sértettet, hogy hogyan tartotta a kezében a kést. Nyilatkozott arra vonatkozóan, hogy a téren megvárta a bíróságról kikerülő sértettet, mert meg akarta kérdezni, hogy mikor akarja kifizetni őt. A nyomozás során tett folytatódó vallomásában úgy nyilatkozott, hogy a gyanúsításban foglaltakkal egyezően ismeri el a bűncselekmény elkövetését.

[15] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást a vádlottnak a nyomozás során tett beismerő vallomása és nyilatkozatai, sértett tanú, tanú1 tanú, a sértettnek a polgári perben volt jogi képviselője, egyéb név5, a helyszínre elsőként kikerülő rendőr tanú, tanú3 és tanú2, a helyszín közelében tartózkodó és a cselekményt közvetlenül észlelő tanúk, illetve a vádlott személyisége, életvezetése tekintetében házasársa, tanú6 tanúk vallomásai, szakértő1 igazságügyi orvosszakértő szakvéleménye, az igazságügyi pszichológus szakértői vélemények, a szakértő3 és szakértő4 által adott igazságügyi elmeszakértői vélemény és a szakértőknek a tárgyaláson tett megállapításai, valamint a rendelkezésre álló egyéb, okirati bizonyítékok alapján állapította meg. A törvényszék ítélete [13]-[134] bekezdésében értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy

miért az ítéletben írt történeti tényállást állapította meg. Logikus indokát adta annak, hogy miért a vádlottnak a nyomozás során tett vallomását és nyilatkozatait fogadta el a tényállás alapjául. Ennek alapján részletesen rögzítette az ítéleti tényállásban a cselekmény előzményeit, a sértett által képviselt fogászati Bt. és a vádlott között hibás teljesítés miatti polgári pert, a Balassagyarmati Járásbíróságon lefolyt utolsó tárgyalási nap történéseit, a vádlott rongálási cselekményeit, a cselekmény konkrét előzményeit, hogy a vádlott megvárta sértett sértettét, hogy felrója neki, hogy még nem fizetett. Részletesen leírta magát az élet elleni bűncselekmény elkövetését, kitérve a sértett és jogi képviselője, valamint a vádlott magatartására, a bántalmazás módjára, a szúrások számára, erejére, elhelyezkedésére, a vádlottnak a kijelentéseire, a sértett védekezésére, kiabálására, majd arra, hogy a kívülálló személy kérdésére hagyott fel a szúrásokkal. Rögzítette a sértett életének megmentése érdekében tett intézkedést, a bűncselekmény kapcsán előállt állapotot, a gyógytartamot, illetve az orvosszakértői vélemény alapján rögzítette az okfolyamatot, amely a sértett halálához vezetett volna. Kitért továbbá arra, hogy a vádlott utóbb a sértettnek, illetve a fogászati Bt.-nek okozott kárt megtérítette.

[16] Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság szabályszerűen fogadta be a szakértő⁹ és szakértő⁸ által adott magánszakértői véleményt. Észlelve a nyomozati szakban készült igazságügyi elmeszakértői vélemény és a magán elmeorvos szakértői vélemény különbözőségét, a tárgyaláson ütköztette az álláspontokat, mely nem vezetett eredményre. szakértő⁴ és szakértő³ szakértők fenntartották azon álláspontjukat, hogy a vádlott beszámítási képességét illetően sem korlátozó, sem kizáró körülmény nem állapítható meg, míg szakértő⁸ és szakértő⁹ szakértők fenntartották azon álláspontjukat, hogy a vádlott a cselekmény elkövetésekor ún. integrációs tudatzavar állapotában volt, amely képtelenné tette arra, hogy cselekményei társadalomra veszélyes következményeit felismerje, és ennek a felismerésnek megfelelően cselekedjen. A Balassagyarmati Törvényszék ítélete [114]-[134] bekezdésében indokolta, hogy miért az ügyben elsőként adott igazságügyi elmeorvos szakértői véleményt fogadta el.

[17] Bár az elsőfokú bíróság indokát adta annak, hogy miért nem rendelt ki harmadik szakértői párost a kérdés eldöntésére, azonban a másodfokú bíróság egyetértett azzal a védői állásponttal, hogy a bíróság szakkérdésben további szakértő igénybevétele nélkül választotta az egyik, általa helyesnek ítélt álláspontot. Ezért a másodfokú bíróság az ügyben tárgyalást tűzött ki, és a Be. 197. § (4) bekezdése alapján - mivel ugyanazon bizonyítandó tényre ugyanazon vizsgálati anyag alapulvételével készített szakvélemények között az ügy eldöntése szempontjából lényeges szakkérdésben továbbra is feloldhatatlan eltérés mutatkozott - a Nemzeti Szakértői és Kutató Központ Orvosszakértői Intézetét rendelte ki szakértői vélemény elkészítése céljából, azzal, hogy a szakértőknek abban a kérdésben kell állást foglalni, hogy a szakvélemények közötti eltérés mire vezethető vissza, szükséges-e bármelyik szakvélemény kiegészítése, illetve hogy az ügyben újabb szakvélemény beszerzése szükséges-e.

[18] A Nemzeti Szakértői és Kutató Központ részéről eljáró szakértő¹⁰ és szakértő¹¹ igazságügyi szakértők által előterjesztett egyesített igazságügyi orvosszakértői és pszichiáter szakértői vélemény szerint a terhelt cselekménykori, közvetlen cselekményét követő viselkedése, az általa felidézett mozzanatokra való emlékezés ellentmondanak a külvilágra és a saját magára vonatkozó érzékelés, észlelés megszakadásának, a mélyreható tudatzavar

fennállásának. A kóros motiváció, érzéksalódások vagy téveszmék, kóros vonatkozások, jelentőségadások hatására megjelenő, érthetetlen, a helyzetből nem következő, illogikus indíttatás, cselekedett. Ez jelen esetben nem támasztható alá, mivel ezek a kórlélektani eltérések hiányoztak a vádlottnál. A cselekmény idején fennálló mélyreható tudatzavar fennállása nem igazolható. A terhelnél a cselekmény elkövetésekor intenzív érzelmei, és indulatai által befolyásolt, beszűkült tudatállapot állt fenn, ami azonban nem jelent integratív tudatzavart, mélyreható tudatzavart és a szakértői szempontból korlátozó vagy kizáró tényezőként nem értékelhető. Végző soron arra a megállapításra jutottak, hogy az ügyben elsőként eljáró szakértői csoport értékelése megfelelő a szakértő³ igazságügyi orvos szakértő és szakértő⁴ igazságügyi elmeorvos szakértő által előterjesztett szakértői vélemény megállapításait, a tárgyaláson tett nyilatkozatait tartják igazságügyi pszichiáter szakértői szempontból megalapozottabbnak.

[19] Az ellenőrző szakértői vélemény megállapításaira figyelemmel is rögzíthető, hogy a Balassagyarmati Törvényszék által megállapított tényállás mindenben megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

[20] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és helyes a cselekmény jogi minősítése is. Nem tévedett a Balassagyarmati Törvényszék amikor Terhelt vádlott bűnösségét a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntetvénye kísérletében és 2 rendbeli, a Btk. 371. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő rongálás vétségében megállapította. A 2 rendbeli rongálási cselekményben vádlott büntetőjogi felelősségét az eljárás során végig elismerte, azt már az előkészítő ülésen sem vitatta.

[21] A törvényszék ítélete [135]-[162] bekezdésében fejtette ki jogi álláspontját. A [135] bekezdésben kóros elmeállapotra, mint a vádlott felmentését megalapozó okra a Btk. 170. § (1) bekezdése alapján történő hivatkozás nyilvánvalóan elütés vagy félrehallás eredménye, helyes hivatkozás a Btk. 17. § (1) bekezdése.

[22] Az élet elleni bűncselekmény jogi minősítése kérdésében az elsőfokú bíróság helyesen a Kúria 3/2013. számú Büntető jogegységi határozatában foglalt alanyi és tárgyi tényezők elemzésével foglalt állást.

[23] A vádlott egy rosszul sikerült fogorvosi beavatkozás miatt alkalmatlanná vált hivatásának, a bűvár foglalkozásnak a gyakorlására, és az emiatt kártérítés megfizetése érdekében több éve folyamatban lévő polgári perben, a célzott eredmény elérésének kilátástalansága miatt a tárgyalótermet elhagyta, majd oda visszatérve megfenyegette a sértettet és jogi képviselőjét. Ezt követően sértett házában lévő tárgyakat rongálta meg, majd a használatában lévő személygépkocsi gumiabroncsait szúrta ki. Ezt követően az élet elleni cselekményig egyéb néven várta a bíróságról kikerkező sértettet és jogi képviselőjét.

Találkozásukkor a jogi képviselőt meglökte, majd a konfliktust elkerülni igyekvő sértettre támadt a hátizsákjából kivett bűvarkéssel.

[24] A vádlott cselekménye végén a sértettre azt a kijelentést tette, hogy „Ez egy gyerekgyilkos.”, majd a jogi képviselő felé fordulva megkérdezte tőle, hogy „Ügyvéd úr, magát is megszúrjam?” és a helyszínrre érkező rendőr kérdésére azt válaszolta, hogy „Én voltam, meg akartam ölni.”.

[25] Az elkövetés eszköze, a 11 cm pengehosszúságú bűvarkés, az élet kioltására alkalmas eszköz. A vádlott összesen 14 alkalommal sebezte meg a sértettet, mely sebzések túlnyomórészt szúrások voltak, amelyek a sértett felső testét érték, és a has- és mellüregtet megnyitották. Az első hastájéki szúrást követően a virágládára esett sértettet Terhelt még 13 alkalommal sebezte meg, úgy, hogy közepes erejű szúrásokat ejtett. A sérülések egy része közvetlenül, másik része közvetetten életveszélyesnek minősült. A szakszerű orvosi ellátás, műtéti beavatkozás nélkül a sérülések a sértett halálához vezettek volna. A vádlott részéről a kísérlet befejezett volt, hiszen a maga részéről mindent megtett az eredmény bekövetkezése érdekében.

[26] A fenti körülményekre figyelemmel nem kétséges az, hogy a cselekmény elkövetése idején a vádlott esetében az ölési szándék fennállt. A másodfokú bíróság azonban egyetértett a fellebbviteli főügyészség álláspontjával abban a tekintetben, hogy a terhelt a bűncselekményt nem eshetőleges, hanem egyenes szándékkal valósította meg. A szúrások nagyobb száma, irányultsága, az a körülmény, hogy magatartását kívülálló személy beavatkozása miatt hagyta csak abba, továbbá a rendőr kérdésére adott egyértelmű, határozott ölési szándékra utaló válasza arra enged következtetést, hogy a vádlott nem belenyugodott cselekménye lehetséges következményeibe, hanem azt kívánta. A másodfokú bíróság a törvényszéknek az ezzel ellentétes megállapítását az ítélet indokolásából mellőzi.

[27] Az elsőfokú bíróság ítélete [163]-[164] bekezdéseiben helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket, és nem tévedett, amikor a jelen cselekményig büntetlen és hibátlan életvezetésű vádlottal szemben a rendelkező részben írt 7 év 4 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetést szabott ki, eltérve a halmazati szabályok figyelembevételével megállapítható 10 évet meghaladó középmértéktől. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban ez a szabadságvesztés büntetés a vádlott eddigi hibátlan életvezetése ellenére sem enyhíthető, figyelemmel kiemelten a generális prevenció szempontjaira, arra, hogy élet elleni bűncselekményét nappal, egyéb néven, nagyobb számú ott tartózkodó személy előtt, közfelháborodást kiváltva valósította meg. A cselekmény jellegére is figyelemmel a vádlottal szemben a szabadságvesztéssel arányos tartamban meghatározott közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása sem volt mellőzhető. A Terhelt vádlottal szemben kiszabott büntetések megfelelően szolgálják a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat, így az enyhítésre irányuló vádlotti és védői fellebbezések eredményre nem vezethettek.

[28] Tévedett azonban az elsőfokú bíróság az előzetes fogvatartásnak és a bűnügyi felügyeletnek a szabadságvesztés tartamába történő beszámítása során, amikor úgy rendelkezett, hogy 2022. március 18. napjától számította be a vádlottnak a bűnügyi felügyeletben töltött idejét. A nyomozati iratok között naplózatlanul, de a Salgótarjáni Járásbíróság 2022. március 17. napján kelt 7.Bny.69/2022/4-I. számú a letartóztatás meghosszabbítására irányuló ügyészi indítványt elutasító, a letartóztatást megszüntető és egyben bűnügyi felügyeletet elrendelő végzés mellett szerepel a Balassagyarmati Fegyház és Börtön értesítője, mely szerint a fogvatartottat 2022. március 20. napján helyezték szabadlábra. Ezért az ítéltábla a törvényszék ítéletét megváltoztatta és a vádlott által a 2021. szeptember 17. napjától 2022. március 20. napjáig előzetes fogvatartásban, 2022. március 21. napjától 2022. március 25. napjáig bűnügyi felügyeletben, majd 2022. március 26. napjától 2023. szeptember 20. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt számította be a szabadságvesztés tartamába.

[29] A Balassagyarmati Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság – helyes indokai alapján – helybenhagyta.

[30] A másodfokú bíróság a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől 2024. április 3. napjáig letartóztatásban, majd 2024. április 4. napjától a jogerős – másodfokú - ítélet kihirdetéséig bűnügyi felügyeletben töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította a Btk. 92. §-a alapján.

[31] Az ügyész a vádlott terhére nem fellebbezett, a védelmi fellebbezések a másodfokú eljárásban nem vezettek eredményre, ezért a másodfokú bíróság a vádlottat kötelezte az eljárásában szakértői díjként felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be. 613. § (1) bekezdése és a Be. 574. § (1) bekezdése alapján.

[32] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 606. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2024. december 4.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

Dr. Mészáros László s.k.

előadó bíró

Dr. Belovai Henriette s.k.

bíró

A Balassagyarmati Törvényszék 3.B.168/2022/59. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.15/2024/34. számú ítéletében írt változtatással 2024. december 4. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2024. december 4.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

..